

CARTA DOMINICAL

23 DE JUNY DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

El sagrament de la vida ordinària (4)

Si aquells amb qui convivim diàriament en la llar són el primer cercle de la nostra relació personal, el segon és aquest entorn format pels “veïns”. Els veïns de la mateixa escala, de la finca, del carrer, del treball, del grup, del club (o potser dels mateixos amics). Tot aquest conjunt de persones no elegides, però que formen part inevitablement de la pròpia vida.

Sobre ells, sobre la seva presència, molt sovint recau el qualificatiu de “insuportable”. En alguns, sotmesos a complexos d'inferioritat, aquestes persones no són més que “xafarders” que miren tafanejant, per a descobrir defectes i després murmurar. En uns altres, no són sinó “gent” que no mereix més que la nostra indiferència, la millor opció per a no tenir embolics. És en aquest terreny on funciona més allò de “cadascú a la seva”. Els altres, potser, són abans de res una possible o probable amenaça.

Tanmateix, hi són, i són també sagrament de presència de Déu. Per a qui mira amb ulls de l'Esperit i veu el món espiritual, no existeix “la massa”, perquè per a ell tampoc no existeix “l'anonimat”. Precisament els ulls de l'Esperit treuen cadascú de l'anonimat, encara que la nostra mirada física i la nostra natural informació no puguin fer-ho. Per a qui mira amb ulls de l'Esperit ningú no és només un número: ningú no és únicament “el veí del tercer”, ni el client número quinze, ni el malalt del llit 105, “ni el nouvingut” o el de “la família nombrosa”... Com quan Jesús, oprimit per la multitud, va detectar, davant la sorpresa dels deixebles, el contacte amb aquella dona que buscava amb fe ser guarida i va preguntar: qui m'ha tocat? (cf. Mc 5,25-34). Què és la multitud al costat d'una pobra dona que pateix i té una gran fe?

És la mirada tan especial que té l'Esperit de Déu. No acabem d'assumir-la. Irònicament hi ha una manera de parlar, que, fins i tot sense intenció, resulta una falsa evasiva: diem

“cadascú a casa seva i Déu a casa de tots”. Però si Déu és a casa de l'altre, en certa manera, tu també hi ets i els altres, amb Déu, son a casa teva.

Els veïns, molt probablement, són objectivament això, una massa indiferenciada de persones anònimes. Però, nosaltres entre ells no voldríem ser-ho, no els veiem així, apareixen als nostres ulls com formant part d'una comunitat de persones, reunits formant un germen de fraternitat.

Encara vaig poder conèixer algun supervivent de l'antiga societat de l'illa d'Eivissa, és a dir, de l'Eivissa anterior a la penetració (invasió) de la modernitat a l'illa, sobrevinguda de la mà del turisme i del comerç. Encara que fora de les tres ciutats es vivia en cases aïllades, els veïns eren quelcom fonamental: ells eren la garantia de la salut i la seguretat, la informació i la comunicació. Eren com la prolongació del nucli familiar. D'aquí ve que alguns avis, sense rebutjar lògicament el progrés, no deixaven d'enyorar aquells temps de “fraternitat natural”. Sempre, a més, era possible esperar el diumenge, quan tots els veïns es trobaven i xerraven d'allò diví i de l'humà després de la missa en l'atri de la parròquia.

Vaig conèixer un sacerdot, consiliari d'un moviment d'Apostolat Seglar, que repetia: “visc en un pis normal, confesso que em costa molt la reunió de la comunitat de veïns, però si no començo posant el bon esperit en aquest àmbit de la meua vida, en què queda la meua fe i el meu compromís de cristià en el món?”.

Sé que pensar així és com somiar utopies. Però, si deixem de somiar, potser no caminarem ni un pam cap al món d'una ciutadania de l'Esperit.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat